

меннитѣ хора могатъ да направятъ електрически човѣкъ, който да се движи, да свѣти подѣ влиянието на електричеството, но все пакъ е изкуственъ. Обаче, истинскиятъ адептъ, самъ по себе си, свѣти безъ да изгаря. Отъ този човѣкъ не можете да запалите цигарата си, но той непрекъснато свѣти. Не е истински огънь онзи, отъ който можешъ да запалишъ цигарата си. Истинскиятъ огънь цигари не запалва, мѣсто на съмнението, на умразата и на редъ още отрицателни качества не дава, но всичко това въ него изгаря. Когато се приближавате при човѣкъ, когото мразите и не можете да търпите, вие се намирате при фалшивъ огънь. Този огънь увеличава даже отрицателното въ човѣка. Ако пъкъ не сте разположени къмъ нѣкой човѣкъ, който носи въ себе си истинския огънь, всѣкакво неразположение, всѣка умраза изчезва. Истинскиятъ огънь дава животъ на човѣка. Въ този огънь, именно, е Господъ. Ако нѣкой намисли нѣщо лошо срещу човѣкъ, който има Божествения огънь въ себе си, той ще опита Божията тояжка.

Единъ отъ старитѣ еврейски пророци билъ изпратенъ отъ Бога при израилския царь да му каже, че пжтѣтъ, по който върви, не е правъ. Недоволенъ отъ този упрѣкъ, царьтъ заповѣдалъ на войницитѣ си да хванатъ пророка. Спуснали се да го уловятъ, но ржцетѣ имъ се схванали. И самиятъ царь останалъ на мѣстото си, като прикованъ. Тогава царьтъ се обърналъ къмъ пророка и му казалъ: „Слушай, научи ме, какъ да се моля на Бога! Съзнавамъ грѣшката си, искамъ да се изправа.“ Не може човѣкъ да се поругава съ Божественото! Когато Божественото говори, вие ще слушате и ще се изправяте. Пророкъ Натанъ се явилъ при царь Давида и му казалъ: „Царю, искамъ да ти кажа нѣщо.“ — На радо сърце ще те изслушамъ. — Ти разрешавашъ велики дѣла, и това дѣло ще разрешишъ: Въ единъ градъ живѣлъ единъ беденъ, но праведенъ човѣкъ. Той ималъ само една овца. Въ сжщия градъ живѣлъ единъ богатъ човѣкъ, който ималъ на разположение много стада овце. Единъ день, обаче, богатиятъ човѣкъ пожелалъ една отъ хубавитѣ овце за себе си, но не взелъ отъ своитѣ, а пратилъ да му донесатъ единствената овца на бедния. — Смъртъ се пада на този човѣкъ! — извикалъ царьтъ. — Този човѣкъ си ти! — казалъ пророкътъ. Богъ те облѣче въ благословение, постави те на властъ, да раздавашъ Правда, а ти прѣстѣпи Неговия законъ. -- Величието на царь Давида седѣше въ това, че той веднага съзна погрѣшката си, смири се и